

fig det Dugtighedsbevis, som Lovbestemmelsen fordrer, og for saa vidt dette sker, ville vi efter denne Lovbestemmelses Vedtagelse her i Landet have den selv samme Arbejdsstyrke paa dette Omraade, som vi nu have, og altsaa ogsaa den selv samme Konkurrence paa dette Omraade som nu. Jeg indser derfor ikke, hvad der skulde bevirke, at Lønnen skulde stige, naar denne Prøve blev lovbesaet. Jeg tror derfor ikke, at den Frygt, der næres med Hensyn til, at en sliq Prøve skulde staae Landbruget forøgede Byrder, paa nogen som helst Maade er berettiget. Nu kunde man maasse gøre gældende, at selv som en Lovbestemmelse i Overensstemmelse med den af mig foreslaaede Ændring blev vedtagen, har man ikke dermed nogen absolut Sikkerhed imod, at Kedelsprængninger kunne foregaa, og dette skal jeg villig erkende, fordi der som Regel er to Aarsager til Kedelsprængninger. Den ene Aarsag er mangelfuld Pasning, og det er vel den hyppigste, den anden Kedlernes slette Materiale, men over for denne sidste Aarsag har Lovgivningen allerede truffet Bestemmelser i Lovene af 1875 og 1889, som skulle søge at forhindre Ulykker paa Grund af Kedlernes slette Materiale. Der er sikkert mellem Faamænd delte Meninger om, hvorvidt disse Bestemmelser ere tilstrækkelig betryggende, som Lovgivningen angaaende dette Spørgsmaal indeholder, idet man mener, at i alt Fald Trykprøven hvert 3dje Aar ikke tilstrækkelig beviser Kedlens Soliditet; og der anføres Eksempel paa en Kedel, som, uagtet den efter denne Trykprøve er erklæret i brugbar Stand, dog 3 Uger efter har vist sig at maatte repareres paa Grund af Pladernes Bestaaenhed; det kan derfor være, at de nuværende Bestemmelser med Hensyn til Tilfyn af Kedler ikke ere tilstrækkelige, og jeg mener derfor, at det vilde være heldigt, om denne Bestemmelse kunde blive tilføjet, at Assistenterne, de Fulk, som have med Tilfynet at gøre, foruden at iværksætte Trykprøve skulle krysse ned i den tomme Kedel og med en Hammer undersøge Kedelpladens Dykkelse og øvrige Tilstand. De sagkundige mene, at en saadan Bestemmelse vil føre til, at vi da ville opnaa al den Sikkerhed, som det i det hele taget er muligt at opnaa. Under alle Omstændigheder har Lovgivningsmagten ment, at med Hensyn til det, at Ulykker opstaa ved Kedlernes slette Materiale, burde der træffes Bestemmelser; men med Hensyn til den anden Aarsag, der ubetinget er mere farlig end den førstnævnte, nemlig Mangel paa Pasning, har Lovgivningsmagten ikke kunnet enes. Jeg ved godt, at dette Spørgsmaal tidligere har været for

i det høje Ting, og jeg ved, at det høje Ting ikke har villet stemme for en saadan Bestemmelse; men jeg nærer det Haab, at de mange Ulykker, som ere skete i den senere Tid, muligvis kunne have bevirket, at det høje Ting nu ser med andre Øjne paa dette Forhold og muligvis ogsaa vil forandre sin tidligere Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for mit Forslag, og maasse maa jeg fremføre som Anbefaling for Forslagets Berettigelse, hvad allerede den ærede Ordfører fremsførte, at Regeringen i sit Lovudkast, der blev forelagt det høje Ting i 1874—75, har haft Opmærksomheden henvendt paa dette Punkt, idet der i Loven fandtes en Paragraf, der tog Sigte paa samme Maal, som mit Forslag sigter paa. Jeg vil kun fremføre dette som Anbefaling for Ændringsforslaget; idet det viser, at Regeringen den Gang havde sin Opmærksomhed henvendt paa de Ulykker, det kunde afstedkomme, hvis der ikke blev givet Forsigtighedsregler med Hensyn til Pasningen. Jeg skal ogsaa som Anbefaling for mit Forslag anføre, at Skibsmastmestrenes Unions Jaagblad for 1ste Oktober, der behandlede Spørgsmaalet i Anledning af de Kedelsprængninger, som have fundet Sted i den senere Tid, kom til det selv samme Resultat, at skal man have nogen Garanti mod disse Ulykker, bliver det nødvendigt, at der træffes Bestemmelser om en Prøve. Endvidere har jeg haft Beskjæftelse til at konferere med Fyrbødernes Organisation her i Kjøbenhavn, hvis Syn paa Sagen gaar i samme Retning. Jeg tillader mig at fremføre disse Udtalelser, fordi de stamme fra sagkundig Side og alle gaa i den Retning, at der ønskes Indførelse af Lovbestemmelser, der kunne yde større Garanti for den almindelige Sikkerhed, end Tilfældet nu er.

Mit Forslag gaar ud paa, at Kedelpasserne skulle undertaste sig en Duelighedsprøve, og herfor erhverve sig et Bevis. Jeg har ment, at dette Bevis skulde udstedes af Fabrikinspektørerne, det er de Embedsmænd, som paa det Omraade sidde inde med den fornødne Sagkundskab. Tilgælebes har jeg ment det rigtigt at indføre en Bestemmelse i Ændringsforslaget om, at Fabrikinspektøren havde Ret til at fordrø, at en Mand affædiges fra sin Plads, hvis det skulde vise sig, at han efter sin Ansættelse ikke var i Besiddelse af den fornødne Paapasfæltighed eller Duelighed til sin Gerning. Reglerne for Prøven har jeg ment kunde fastsættes i et af Justitsministeren affattet Regulativ. De Regler, det især kommer an paa, angaar Fordringerne til en saadan Prøve og Be-